Scrisoare din urgenţa inimii

Karina Knapek | Jurnalul National

Imagine 1

de Adrian Paunescu

31/10/2010

Dragii mei compatrioţi,

Vă scriu dintr-o situaţie mai puţin obişnuită. Nu, nu vă scriu din lagăr. Nu, nu din vreun azil politic pe care l-aş fi cerut în alte părţi. Nu vă scriu nici măcar din pogonul meu de libertate personală, ocrotit şi pregătit pentru a-l semnaliza în teritoriul liber de ură, de prejudecăţi, de ranchiună. Vă scriu, pur şi simplu, din serviciul de reanimare al Secţiei de Chirurgie Cardio-Vasculară a Spitalului de Urgenţă - Floreasca, din Bucureşti. Ani şi ani am evitat să calc treptele unui spital. Carmen, Ana-Maria, Andrei, prof. dr Ionescu-Târgovişte, dr Mihai Viorel, dr Cristian Serafinceanu au tot insistat să mă internez pentru a rezolva în fond durerile care m-au tot încercat. A venit însă într-o seară, într-o strictă complicitate cu Ana-Maria, prof. dr Mircea Beuran şi m-a convins, cu argumente serioase şi imbatabile, că, dacă vreau să trăiesc în continuare, trebuie să mă las pe mâna medicinei performante a momentului. M-am limpezit şi am decis că aşa voi face. A doua zi, la

13:30, conform făgăduinţelor, a venit Ambulanţa, cu medici siguri pe ei înşişi, cu brancardieri hotărâţi, şi m-a luat. Jumătatea de oră trăită în Ambulanţă m-a costat, din punct de vedere nervos, jumătate de viaţă. Nu-ncăpeam pe targă. Îmi erau ameninţaţi genunchii de pragurile pe lângă care aveam să trecem, am fost internat în cea mai mare grabă la secţia condusă de marele medic Mircea Beuran. Căutările n-au încetat însă. Mi s-au făcut primele 15-20 de investigaţii. Între timp, a avut loc un dialog între cei doi profesori, care-şi împart acelaşi spital de urgenţă, dr Beuran şi dr Brădişteanu. Ei au ajuns la concluzia că problema mea principală e inima. Au decis să mă mute în zona dotată electronic pentru cele mai profunde determinări ale existenţei inimii în pieptul meu şi concluzia a fost că, de la etajul 1, trebuie să urc, neapărat, la 6.

Din reanimarea urgentă a inimii, parcă din centrul ei magnetic, mă descriu şi îi descriu pe toţi cei din jurul meu, sub această perspectivă, a bătăliei pentru salvarea inimii. N-am crezut niciodată, în mod serios, că mă ameninţă moartea. Dar văd, în prea multe ziare şi la prea multe televiziuni, aşezarea numelui meu între viaţă şi moarte. Şi nu pot să nu mă emoţionez. Chiar aşa?! Da, chiar aşa. Şi eu sunt unul dintre muritorii care nu-şi înţeleg condiţia, câtă vreme se mai răsfaţă cu aerul existenţei în care pluteşte, fără merite şi fără permis. Aflu din cuvinte risipite prin dialogurile despre mine că situaţia mea e gravă, că inima, că rinichii şi că ficatul... Nu era o simplă hachiţă a mea cantonarea în casă şi refuzul de a participa la petrecerile lumii. Sunt suferind. Agresiunile din timpul vieţii n-au plecat din trupul de care s-au atins, ci continuă să-l chinuiască şi să-l subjuge. Am propriile mele dureri personale şi mă doare durerea cea mare a nefericitei mele ţări. Ziarul Adevărul a făcut gestul nobil de a aminti că tăierea pensiilor m-a afectat cumplit. Am decis că nu iau pensia tăiată. O restitui, aşa cum îmi vine, statului, iar eu îmi desăvârşesc drumurile prin iadul realităţii, ca să nu-mi moară copiii de foame. Muncesc de la 18 ani, dacă nu mai de mult. Băieţii de bani gata ai anilor noştri şi-au băgat cuţitele în cuantumul pensiei mele totale şi mi-au dărâmat ultimul echilibru. Cum aş face să nu resimt dureros această ofensă? Indivizi putred de bogaţi iau măsura de-a ne ciopârţi nouă pensiile. Inima mea le resimte toate astea şi le dedică nefericiţilor care ne conduc şi ne ghilotinează drepturile. Datoriile mele faţă de casa în care trăiesc şi de familia mea sunt mult mai mari decât aş obţine, în mod natural, pe toate muncile mele. Probabil voi muri

mai devreme şi organizaţiile de şacali vor putea profita, în deplină libertate, de banii care rămân după Adrian Păunescu.

O problemă au devenit medicamentele, atât pentru numărul lor în înmulţire, cât şi pentru preţurile lor infernale. Eu suferinţele acestui or-ganism al meu nu le-am făcut ascunzându-mă după soba bunicilor, acasă, ci în bătăliile de zi cu zi pe care le-am dat în ţară. Bolile le-am făcut atunci, medicamentele trebuie să le cumpăr acum. Dar nu mai puterea bănească de a le obţine, la preţuri acceptabile la starea mea financiară de astăzi. Monitoarele Secţiei de Reanimare de la cardiologia de urgenţă condusă de prof. dr Şerban Brădişteanu mă îngână din când în când, văzându-şi de lectura stranie a organismelor care li se dau de citit. E mare lucru totuşi să mai existe oameni care te înţeleg şi te apără. Este nota cea mai înaltă a vieţii ca nişte mari specialişti în sănătate să se aplece asupra ta, să te analizeze şi să-ţi spună ce ai de făcut. Oricât aş fi de trist, oricât aş fi de disperat, oricât m-aş simţi de captiv în maşinăriile electronice care-mi urmăresc tensiunea, respiraţia, funcţiile organismului, glicemia, pH-ul şi, în genere, toate funcţiile vitale, am dobândit convingerea că pot avea încredere în toate acestea, pentru că la pupitrele de comandă stau mari profesionişti, dedicaţi vieţii.

Mâncarea e fadă în spital. Telefoanele mobile mai degrabă nu merg, pentru că li se dă o undă sărăcăcioasă şi poate asta n-ar trebui să se petreacă în acest fel. A venit azi la mine o femeie operată de dr Şerban Brădişteanu. Punea toată puterea ei de convingere în fiecare cuvânt. Avea nevoie să restituie o parte din recunoştinţă celui ce-o salvase. În secţia unde sunt eu nu se poate intra. Ceea ce se întâmplă aici e prea grav ca să lase loc circului sau băşcăliei. Noi vorbim dintre viaţă şi moarte. Şi n-avem totdeauna argumente să credem în viaţă şi să refuzăm orice complicitate cu moartea. Personal, n-am crezut că, de pe o stradă pe alta, dintr-o curte în alta, se poate ajunge la un duplex atât de încărcat de semnificaţii contrare: viaţa şi moartea. Şi, mai ales, nu mi-am închipuit că toată această absurditate se va referi la mine. Parcă nu eram eu la numărătoare. Dar mi-a intrat fiscul morţii în casă şi trebuie să-i plătesc tot ce i se cuvine.

Dacă voi reuşi - cu ajutorul marilor medici care mă înconjoară - să salvez această

pâlpâitoare viaţă a mea, va trebui să rearanjez priorităţile. Suferinţa retrogradează orgoliile. Probabil că-n noi rămân, la acest examen, numai structura omenească neschimbată, ideea pură, sentimentele curate, disponibilitatea către omenie.

De-aici, dintr-un pat de spital din Secţia de Reanimare a inimii, de la Spitalul de Urgenţă, mi se limpezeşte privirea către crâncenele noastre bătălii de fiecare zi, către fronturile noastre fără învingători, către uitarea de sine, care domină cu trufie lumea dată, o face imposibil de cuplat cu alte lumi, ne fugăreşte de dimineaţa până seara pe noi toţi, să nu cumva să ne găsim unii cu alţii şi să conlucrăm la salvarea omului. Din centrul inimii mele aduc salutul meu tuturor acestor electronici ascultătoare, menite să ne avertizeze şi să ne ajute. Şi sper să nu fie nevoie şi de o operaţie pe inimă. Oricum, cărţile mele devin - prin suferinţa mea - tot mai valoroase şi mai căutate. Editorii au suficiente motive extraestetice să potenţeze textele. Iar eu sunt liniştit că mi-am văzut poporul sărind de partea mea şi iubindu-mă mai mult ca niciodată.